

кж, която идеше редовно всякой день да изяда остаткытъ на вечерижж. Взе едно коматче хлѣбъ и го растроши на дѣскжж. Мышката гычаше отсамъ, оттаткъ, та дърпаше ту тѣзи ту онѣзи трохж, прѣминуваше прѣзъ тъмницѣжж като стрѣлж, и пакъ ся вращаше, и дигаше къмъ него като къмъ познатъ пепелянжжтъ си главж, додѣго най послѣ и тя ся изгуби.

VII

Отвори измѣккътъ на масжтъ и си гушнж рѣкжжтъ та извади проклѣтото писмо.

„Но както и да е трѣба да знаж поне какво казва, рѣче въ себе си. Ако тази чаша не е само горчина, но е и отровна, какво трѣба да правж? И прочете:

„Исповѣдувамъ че жалстинж съгрѣшихъ словомъ и дѣломъ за рускый императоръ, законныйтъ си царъ, изражавамъ тука голѣмж скърбъ и раскаяніе. И понеже мя удостои за да ми прости грѣхътъ и да мя отмѣни отъ наказаніето, което праведно заслужиохъ, заклевамъ ся въ честъж си да ся незавърнж никога вече въ Полшиж, нито въ Росіиж, безъ негово позволеніе, като ся поручавамъ